

Osamělí pěšci - Dědeček, Jiří

- Ami H7 E7 Ami
1. Ať už chci anebo nechci, nemám dobrou pověst ve vsi,
H7 E7 Ami
ať jsem, kde jsem, každěj kouká, maj' mě za divnýho brouka,
F E
já jim přece ubližovat nebudu,
F E H7 E Ami
já klopýtám stezkou svýho osudu,
(Ami) F E Ami
[: ale dobří lidé těžce snášej' osamělý pěšce, :]
F Ami E Ami
pomlouvaj' mě dennodenně, mimo němý, přirozeně.
2. Je tu květen, státní svátky, ale já se držím zpátky,
voknem slyším břesknou trubku, ale já si radši schrupnu,
já jim přece ubližovat nebudu,
v průvodu bych dělal jenom vostudu,
[: ale dobří lidé těžce snášej' osamělý pěšce, :]
všichni hrozí směrem ke mně, bezruký ne, samozřejmě.
3. Když vidím, jak ženu chlápka, kterej na trhu krad' jabka,
davu pod nohy v tu ránu kladu šlupky vod banánů,
já jim přece ubližovat nebudu,
když nechám jít ubohýho pobudu,
[: ale dobří lidé těžce snášej' osamělý pěšce, :]
už se vztekle řítí ke mně, mimo chromý, samozřejmě.
4. Nemusím bejt jasnovidnej, abych znal svůj osud bídnej,
jen co najdou vhodnou šňůru, vytáhnou mě za krk vzhůru,
ačkoliv jim ubližovat nebudu,
jen tou jejich cestou s nima nepudu,
[: ale dobří lidé těžce snášej' osamělý pěšce, :]
s popravou si přijdou na svý, mimo slepý, to je jasný.